

Κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ πρωτοπρεσβυτέρου

Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΡΓΟΙΣ ΑΥΤΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

«Οι ούρανοι διηγούνται δόξαν Θεού, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα». (ψαλμ. ιη' 2).

Ἐὰν ὑπάρχη θέαμα ἐπιδητικώτερον, εἰκὼν μεγαλοπρεπεστέρα, κάτοπτρον, ἐφ' οὗ ζωηρότερον ἀπεικονίζονται αἱ ἰδιότητες τοῦ Δημιουργοῦ, τὸ θέαμα καὶ ἡ εἰκὼν καὶ τὸ κάτοπτρον τοῦτο εἶνε ὁ εὐρύς, ὁ ἀδύλιστος, ὁ κοσμοβριθής, ὁ ἀστεροεὶς οὐρανός· ὁ οὐρανός, τοῦ ὁποίου κανεὶς ποτε δὲν θὰ ἀναμετρήσῃ τὰ πλάτη καὶ δὲν θὰ εὕρῃ τὰς ὄχθας καὶ τὰ ὄρια.

Εἰς παλαιότερους χρόνους ἡ παιδικὴ τῶν λαῶν φαντασία ἐνέβλεπεν ἐν τῷ οὐρανῷ οὐδὲν ἄλλο παρά μίαν στέγην διὰ χρυσοῦν ἢ ἴλων κατεστιγμένην καὶ σκεπάζουσαν δίκην θόλου ἢ καμμάρας τὸ γήινον οἰκοδόμημα. Ἄλλ' ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ ἐπιστήμη προήχθη καὶ τὴν Ἀστρολογίαν τῶν ποιμένων Χαλδαίων ἀντικατέστησεν ἡ Ἀστρονομία τοῦ Κεπλέρου καὶ Γαλιλαίου καὶ Νεύτωνος, αἱ ἐκτάσεις τῶν οὐρανῶν ἐξεδιπλώθησαν ἀπειροπληθεῖς· τὸ τηλεσκόπιον ἐμυριοπλασίασε τὰ φαινὰ τῶν οὐρανίων στρατιῶν στίγματα· οἱ κόσμοι ἐκείνοι, οἱ σχεδὸν ἀφανεῖς, ἀπέδειχθησαν διαστάσεων κολοσιαίων· ἐργαλεῖα λεπτότητος ἀπαραμίλλου κατεμέτρησον τοὺς ὄγκους καὶ τὰς ἀποστάσεις καὶ τὰς τροχιάς τῶν ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς μας στροβιλιζουσῶν σφαιρῶν· καὶ ἡ ἐπιτελεσθεῖσα ἐπιστημονικὴ ἐργασία, ἡ ἐπὶ τοῦ μεγεθυντικοῦ φακοῦ καὶ τῶν ξηρῶν ἀριθμῶν ἐπερείδομένη καὶ μὴδὲν ἔχουσα τὸ κοινὸν πρὸς τὰς φαντασιοπληξίας τῶν μυθογράφων, ἀπέδειξεν ὅποσον μὲν γανώδης εἶνε ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ τὴν χοϊκὴν του λαμβανόμενος ὑπόστασιν, ὅποσον δὲ μέγα καὶ ἀνεξιχνίαστον εἶνε τὸ βασίλειον τοῦ κραταιοῦ Γεχωθᾶ!

εἰς βόρβορον εἰς ὃν ἐκυλίοντο μαθηταὶ καὶ μαθήτριά· ἀναμείξῃ!!!...» Οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν ὅτι τὸ γλωσσικὸν ζήτημα δὲν εἶναι μόνον ἀκαδημαϊκὸν ἀλλ' εἶναι κυρίως κοινωνικὸν καὶ πρέπει νὰ γκρεμισθῇ ὀλόκληρον τὸ σύγχρονον κοινωνικὸν συγκροτήμα! Ὅλοι αἱ ὡς ἄνω ἐπίσημοι ἐκθέσεις ἀναφέρουν ὅτι οὗτοι εἶναι ποινικῶς διώξιμοι δι' ὅσα κατ' αὐτῶν καταγγέλλονται καὶ πασιφανῶς ἀποδεικνύονται. Ἐφ' ὅσον τὰ πράγματα ὁμιλοῦν οἱ λόγοι εἶναι περιττοί! Ἴδου ποῖοι καὶ πῶς μορφώνουν τοὺς διδασκάλους καὶ τὴν νεολαίαν μας! Ἴδου ποῖοι διαχειρίζονται τὰ διάφορα Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα τὰ ὁποῖα ρυθμίζονται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας! Ἴδου οἱ Δούθηροι τῆς Ἐκπαιδεύσεως! Ἴδου διατὶ ὅλα πᾶν ἀνάποδα σὺν τὸν κάβουρα! Ἴδου διατὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ κάθε ἠθικὸς χαρακτήρ ἐκδιώνεται καὶ ὑποθάλπεται αἱ αἰρέσεις καὶ ὅλοι οἱ φαῦλοι καὶ χαμαιλέοντες καὶ κόλακες! Καὶ ἐν τούτοις ὁ λαὸς ἔχει τόσον ἀποχαυνωθῆ ὥστε οὐδόλως ἐξεγείρεται ἀλλὰ παραδίθη τὰ τέκνα του ἐκουσίως εἰς τὸν ἐκφραυλισμόν!!!

Θ. ΛΕΙΒΑΔΕΩΣ Ὑποστρατήγου ἐν ἀποστρατίᾳ

ΣΟΦΙΑΣ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Καθὼς ἐν ὥρᾳ ἀνοίξεως αἱ κεχρωσμένοι ἐν τῇ γῆ ρίζαι, αἱ μὲν καλά ἐκβλαστάνουσι τὰ ἴδια ἄνθη καὶ κάλλη καὶ τοὺς ὠραίους ἡδονικοὺς καρπούς, αἱ δὲ κακαὶ ρίζαι ἐκβλαστάνουσι δηλητηριώδη φύλλα καὶ καρπούς, ἀκάνθας καὶ τριβόλους, οὕτω καὶ αἱ κεκρωσμένοι ἐν τῷ γήινῳ σώματι ψυχαί, αἱ μὲν ἀγαθὰ παράγουσιν ἀγαθὰ ἔργα, αἱ δὲ κακαὶ κακά. Οὕτω λοιπὸν φανεροῦνται αἱ καλά καὶ κακαὶ ψυχαί. Ὅταν δὲ ἡ ψυχὴ ἐξέλθῃ τῆς κρύπτῃς δηλ. τῆς σαρκὸς αὐτῆς ἢ φέρει ὠραῖον, εὐώδη καὶ ἀστράπιοντα ἱματισμὸν τῶν ἀρετῶν, ἢ φέρει σκοτεινόν, ἀχρεῖον καὶ δυσώδη ἱματισμὸν τῶν κακιῶν τοῦ Σατανᾶ. Ἄρα φανερὰ γίνεται ἡ ψυχὴ ὅποια ἐστὶ, τίνα δὲ ἔργα ἔπραξε, ταῦτα φανεροῦνται κεχρωματισμένα ἐπὶ τῶν ἱματίων αὐτῆς. Πάντες δὲ οὐκ ἔχουσι διὰ τὴν ψυχὴν χρεῖαν μαρτύρων ἀληθῶν. Διότι αὐτὴ ἡ ψυχὴ μαρτυρεῖ περὶ ἑαυτῆς ὅποια ἐστὶ, δι' ὧν ἱματίων κακίας φέρει, ἢ δι' ὧν ἱματίων ἀρετῆς. Ἐκεῖ δὲ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἡ ψυχὴ ἐμφανίζει ἀφ' ἑαυτῆς ἅπερ ἔργα ἔπραξε λοιπὸν καὶ ποιοῦν εἶδους ἔργα διὰ χρωμάτων μαρτυρούμενα. Ἐκεῖ ἔσται πᾶσα ἡ κρίσις ἀλάνθαστος καὶ συνεπῶς ἡ ἀνταπόδοσις τῶν πράξεων δικαιοτάτη, ἄνευ τῆς ἐλαγίστης παραπλανήσεως τοῦ δικαστηρίου ἐκείνου.

Ἐγερθῶμεν τάχιστα ἐκ τοῦ βαρέως ὕπνου τῆς ὕλης καὶ ἐκ τῆς ραθυμίας, ἵνα ἀποτινάξωμεν τὴν πονηρὰν τῆς κακίας ἀμφοῖσιν, δι' ἧς ἐνέδυσεν ὁ Σατανᾶς ἡμᾶς· διότι δέον νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν ἡμέρᾳ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν καὶ τῆς δίκης θὰ αἰσχυνώμεθα καὶ θὰ θλιβώμεθα, βλέποντες ἑαυτοὺς δυσειδεῖς, ἀχρεῖους, σκοτεινοὺς καὶ δυσώδεις καὶ τίς δύναται νὰ ὑπομείνῃ τὴν κακοδαίμονα ταύτην κατάστασιν τῆς ἀμαρτωλοῦ ψυχῆς; Οὐδεὶς, οὐδὲ αὐτὴ ἡ ψυχὴ ὑποφέρει τὴν ἀχρεϊότητα ἑαυτῆς. Ἄρα λυπεῖται, ὀδυνᾶται, θλίβεται, ἐν πυρὶ πνευματικῷ καιομένη, ἐν κλαυθμῷ βοῶσα, διὰ τὰ παθήματα αὐτῆς, τὰς στερησεις καὶ πρὸ παντὸς διὰ τὴν ἀσύγγνωστον ἀμέλειαν αὐτῆς μεινάσης ἀμετανοήτου καὶ ἀκαθάρτου μακρὰν τοῦ Θεοῦ!!!

ΓΝΩΜΑΙ ΣΟΦΩΝ

Μόνον οἱ αἰσχροὶ ζοῦν καὶ θνήσκουν δι' ἑαυτοὺς Πλούταρχος.

Τὰ πάθη κοινὰ, ὁ βίος ταχύς, ἡ εὐδαιμονία ἄστατος Φωκυλίδης.

Δὲν πρέπει νὰ ζητῆ τις παρὰ φιλαργύρου χάριν ὡς καὶ παρὰ νεκροῦ συναστροφὴν Σωκράτης.

Ἀναζητοῦντες τὸ ἀγαθὸν τῶν ἄλλων ἀνευρίσκομεν τὸ ἰδικόν μας Πλάτων.

Ζωὴ εἶναι τὸ νὰ μὴ ζῆ τις δι' ἑαυτὸν μόνον.

Μηδενὶ μηδὲν ὄνειδῆσις κοινὴ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον. Ἰσοκράτης.

Πᾶσα συμφορὰ εἶναι ἐλαφρὰ εἰς τὸν μὴ ἐλαφρὸν Μ. Φώτιος